

Τὸ Φάληρον πλέον δὲν εἶνε Φάληρον, εἶνε κατὶ ἄλλο, εἶνε Ἀμερική. Τὰ ὄψεσθαι παίρνουν καὶ διδόν. Ἀπόψε πάλιν τὸ θέατρον τῆς ἀμάκας ἢ τῆς προσκολλησέως εἰς τὸ εἰσιτήριο τοῦ σιδηροδρόμου. Λέοντες, Δεμπλεπιδίζης, Ριβεῖρο--τριλογία. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ τρώγωμεν ὄψεσθαι εἰς Φάληρον. Μᾶς τὸ εἶπε κρυφὰ ὁ κ. Κατσίμπαλης. Ἡ τοῦλάχιστον τὸ εἰσιτήριο τοῦ σιδηροδρόμου θὰ περιλαμβάνῃ καὶ μίαν μερίδα πλάφι ἢ μίαν μακαρονάδα. Συνγωνισμός, εἶνε αὐτός· δὲν εἶνε παίξε γέλασε.

Σήμερον δεικνύμεται καὶ βιογραφία τοῦ λεοντοδαμαστοῦ Δανιὴλ Μποὺν καὶ τῆς μίς Μίλλι Καρλόττας Λεοντιάδος. Ἰβετῇ, ἐξήλθε μὲ δύο ὄπλα καὶ ἓνα βρόγχον, συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς μαύρου καὶ συναντηθεὶς εἰς τὰ ἄγρια δάση μὲ φοβεράν ἄρκτον ἣν ἐπίσσε ἔς τὰ βόδια. Δεκαπενταετῆς ἀκόμη ἐνδιαιτᾷ ὡς ἄλλος Λυκογιάννης μετὰ θηρίων. Ἐπειτα κατετάχθη εἰς τὸ στρατιωτικόν· ἐπολέμησε εἰς τὸν ἐμφύλιον προεδιάσθη συνταγματάρχης· καὶ μὴ καὶ δυὸ ἔς τὰ λιοντάρια του. Οἱ φίλοι του δὲν εἶνε πάντοτε ἡμεροί. Κάπου κάπου ἀγριεύουν καὶ τότε—λέγει ἡ βιογραφία του—ἄλλοτε τοῦ καταξοχίζου διὰ τῶν ὀνύχων τὸ δεξιὸν μέρος, ἄλλοτε τὸ ἀριστερόν. Πῶς δὲ μένει ἀκέρατος, αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν τοῦ Δανιὴλ καὶ τῶν λεόντων του. Ὁ συνταγματάρχης, ὡς λέγει, ἡ βιογραφία, προσδοκᾷ ὅτι ἡμεῖς τινὰ θέλει καταφαγεῖται ὑπὸ τῶν λεόντων· ὡς στρατιώτης εἶνε εὐδαίμων ἀποθνήσκων ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς. Καὶ ὁ ὑπὸ τῶν λεόντων ὅμως θάνατος δὲν τὸν τρομάζει, διότι ἄμέσως κατωτέρω λέγει ἡ βιογραφία: «Ἐν τοῦτοις ἄλλαι εὐτυχίαι τὸν προσμένουν, ἐπειδὴ πᾶσα ἡ ζωὴ του εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τοὺς θριάμβους.» Ἰσως πιστεύει εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, καὶ τότε βεβαίως θὰ γίνῃ λέων καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπομένως ἡ σειρά του νὰ τρώγῃ αὐτὸς θηριοδαμαστάς. Αὐτοὺς θὰ ἐννοῇ πιστεύομεν νέους θριάμβους.

Κινεῖ τὸν θαυμασμόν μας καὶ τὸ σέβας τοῦ υἱοῦ τοῦ Βίκτορος ἡ περὶ τοῦ δυστυχισάντα· ἐν Ἰσχίᾳ ὑπὲρ τοῦ σεισμοῦ ἀφωσίσεις, συμπάθεια, θυσία δραμόντος εὐθὺς ἐκεῖ καὶ ἀγωνιζομένου μετὰ τῶν στρατιωτῶν ὑπὲρ τῶν παθόντων. Ἐνθυμούμεθα, ὅτι, ὅτε καὶ τὸ 1870 κατεστράφησαν οἱ Δεσφοί, ὁ λαοπρόβλητος ἡμῶν βασιλεὺς ἐσπευσε μετὰ τινος ἐβδομάδας ἐν τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ φιλοπατρίᾳ καὶ μεγαλοφυίᾳ νὰ στείλῃ τηλεγράφημα, δι' οὗ προσέφερε τοῖς δυστυχίσασιν τὴν ἐκφρασὴν τῆς λύπης του. Τὰ βασιλικά τηλεγραφήματα, ὡς γνωστὸν, δὲν πληρονοῦνται. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι, ἐὰν ἡ χολέρα ἐπιπέσῃ καθ' ἡμῶν, ὁ βασιλεὺς μας θὰ σπεύσῃ νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ ἐκ Βισβάν.

Κατὰ νεωτέρας ἐκ Βιέννης τηλεγραφικᾶς εἰδήσεις ἀφίκετο ἐκεῖσε μόλις χθὲς λίαν βραδέως ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Δημήτριος Ράλλης μὴ πρᾶφθας, ὡς γνωστὸν, νὰ συναντήσῃ ζῶντα τὸν ἀποβιώσαντα πατέρα του Γ. Ράλλον ἀναχωρεῖ δὲ ἄμέσως σήμερον δι' ἐνταῦθα.

Ὁ δὲ νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς καὶ ἱατρὸς Χρῆστος Ράλλης πάσχων ἐκ τύφου βαίνει ἐπὶ τὰ κρεῖττω.

— Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ αὐτόθι ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐμπορευόμενος ἐπιτυχῶς κ. Λάζαρος Κολάσης, καταγόμενος ἐκ Τραπεζούντος· γνωστὸς δὲ ἐπὶ φιλοπροδοίς καὶ πατριωτικοῖς αἰσθήμασιν.

— Ἐπεκυρώθη ἡ δημοτικὴ ἐκλογὴ Πατρῶν, πλὴν τῆς ἐκ-

λογῆς 4—5 συμβούλων, φωραθέντων τινῶν ὡς ψευδῶς ψηφοφορήσαντων.

— Τί ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Καζαμίαι! Μίαν ὥραν ἀρχή-τερα μᾶς γηράσκουν. Ἄν εἴμεθα ἀτυνομία, δὲν θ' ἀφίναμε νὰ ξεμυτίσῃ ὁ ἀριθμὸς 1884 πρὶν δύσῃ καὶ καλοδύσῃ τὸ 1883. Καὶ ὅμως ἰδοὺ ὁ Ἀσώπιος τὸ ἀναγγέλλει τὸ νέον ἔτος, ὁ Ἀρσένης τὸ καταγγέλλει καὶ ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης τὸ ἐβγαλεῖς ἔξω ὁ ἀθεόφοβος! Τί ὄρνεα ζητοῦντα νὰ μᾶς φάγουν πρὶν φαγωθῶμε. Ὁ νέος Καζαμίαι τοῦ κ. Κωνσταντινίδου εἶνε χονδρὸς χονδρὸς περιέχων πλὴν τοῦ Ἑοροτολογίου καὶ πολλὰ χρήσιμα καὶ νόστιμα πράγματα.

— Ἰδοὺ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν παραπεισθέντων εἰς τὸ Κακουροδικεῖον ἐπὶ παραβάσει τῶν περὶ Λοιμοκαθαρτηρίου νόμων: 1) Τζώρτζης Θ. Μιταράκης, 2) Διονύσιος Πατρίκιος, 3) Κυριάκος Τσολάκης, 4) Γεώργιος Κόμνος, 5) Κωνσταντῖνος Δ. Σακελλαρόπουλος. Ἐπαυσε πρὸς καιροῦ ἡ καταδίωξις κατὰ τῶν Ἰωάννου Ν. Δίπλα καὶ Χαρ. Θωδού.

Ἀπεφασίσθη δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Ἰω. Δ. Καλαδάκη.

Μᾶς ἐπιστέλλουσι τὸ ἐξῆς χρονικόν εἰς ὃ ἀναμένομεν ἀπάντησιν:

Δεινῶς ἐκτραγωδεῖ ὁ κ. Σκυλίτσης (μὲ συμπάθειο, ὁ κ. Σκυλίτσης) τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ τὸ ἄδικον, ὡς νομίζει καὶ λέγει, ὅπου ἔπαθεν. Ὁ κ. Σκυλίτσης εἶνε γνωστὸς ὡς μεταφραστὴς μυθιστορημάτων καὶ ὡς σύμβουλος καὶ ὕβριστῆς τῆς Ἑλλάδος. Δὲν μᾶς λέγει ὁ κ. Σκυλίτσης, εἶνε Ἕλληνας ὑπὸ πῆκος ἢ ἀυστριακός; Ναι ἢ ὄχι; Ἕλληνας ἀυστριακός ὑπὸ πῆκος πῶς ἐν Ἀθήναις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συμβουλευῇ, νὰ νοουθετῇ καὶ νὰ ὑβρίζῃ;

ΤΑ ΕΝ ΙΣΧΙΑΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 26 Ἰουλίου.

Ἐξ ἀγάπης καὶ στοργῆς μεθύων, αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν σου εὐνομένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ περιλάβῃ ἐν ἑαυτῇ τὸν κόσμον ὅλον, ἔκλεισε τὰ ὄμματα ὁ ποιητὴς καὶ ὠνειρεύθη τὸ φωτεινότερον, τὸ ὠραιότερον ὄνειρόν του: τὴν ἀνθρωπότητα πᾶσαν ἠδελφωμένην ἐν τῇ λαμπύρῃ λάμπει μιᾶς ἡμέρας, καθ' ἣν ὅρα χωρῶν καὶ διαιρέσεις ἐθνῶν δὲν διακρίνονται πλέον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπομένουσι μόνον ἀδελφοί.

Πόσα παράλογα, τρελλὰ ὄνειρα ποιητῶν ἐπραγματοποιήθησαν μέχρι τοῦ νῦν! Καὶ διατὶ ἄρα ὅ,τι βλέπομεν σήμερον νὰ μὴ ᾔνε ἡ ἡὺς τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἡμέρας;

Ἡ ἀγαθοεργία: ἰδοὺ ἡ κοινὴ μέριμνα, ὁ κοινὸς πυρετός, ὁ κατέχων τὴν Εὐρώπην σήμερον: Ἰσικία, Καζαλιτσιόλαν εἶνε τὰ ὀνόματα τὰ περισπῶντα πᾶσαν διάνοιαν, τὰ ἐπιταχύνοντα τοὺς παλμούς πάσης καρδίας. Εἶνε μοναδικόν, πρωτοφανὲς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ θέαμα, ὅπερ παρουσιάζουσι τὴν στιγμὴν ταύτην αἱ εὐρωπαϊκαὶ μεγαλοπόλεις: αἱ προσφοραὶ, οἱ ἔρανοι, ἀπασχολοῦσιν ὅλους· πᾶν μέσον, δι' οὗ τὰ πλήθη παρακινῶνται ἢ ἐξαναγκάζονται νὰ προσκομισθῶσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σκοποῦ τὸν ὁβολὸν των τιθεταὶ εἰς ἐνέργειαν: παραστάσεις, ἑορταί, ἐκθέσεις. Ἐν Παρίσιος προετοιμάζουσι μεγάλην καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν, ἥτις θὰ περιλάβῃ τ' ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνῶν· δημόσια θεάματα καὶ ἑορταί, ἀφ' ὧν ὑπολογίζεται ἤδη ὅτι θὰ εἰσενεχθῇ οὐχ ἥττον τοῦ ἑκατομ-

μυρίου ὑπὲρ τῶν ἐπιζησάντων κατοίκων τῆς πολυκλαύστου νήσου. Ἐν Λονδίῳ, Βιέννῃ, Βερολίῳ διοργανίζονται παρόμοια καὶ πανταχόθεν ρεῖμα ζωῆς συμπαθείας ἐλκύει τὰ ὄμματά πάντων πρὸς τὴν Ἰταλίαν, ἐκεῖ πρὸς τὸν μαγευτικὸν ἐκείνον κόλπον τῆς Νεαπόλεως, πρὸς τὴν ὡραίαν καὶ πυρίπουν ἐκείνην γῆν, ἥτις τόσον κόσμον ἔβελξε μέχρι τοῦδε, τόσον κόσμον ἔκαμεν νὰ κλαύσῃ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνταῦθα, ὁ πυρετὸς αὐτὸς τῆς ἀγαθοεργίας, ἡ προθυμία τῆς αὐταπαρνήσεως, καταντᾷ ἐνθουσιασμός, παράφορά. Ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐγένετο γνωστὴ ἡ συμφορὰ, φαίνεται ἐπισταθεῖσα ἐπὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐπὶ τὸν αὐτὸν συλλογισμόν. Ὁλας τὰς ἐφημερίδας πλημμυροῖ καὶ καλύπτει ἐντελῶς ἡ αὐτὴ ὕλη, ἡ ἀφήγησις τοῦ ὁλέθρου καὶ οἱ ἀτελεύτητοι πίνακες τῶν συνεισφορῶν ἡ πολιτικὴ ἐλθισμότης, οἱ καθημερινοὶ ἀγῶνες καὶ τοῦ καθημερινοῦ βίου, τὰ τοιαῦτα γεγονότα ἐντελῶς ἐξέλιπον, οὐδὲν πλέον συμβαίνει, οὐδὲν ὑπάρχει, οὐδὲν ἀπομένει ἢ τὸ βαρὺ πένθος, ὁ μέγας πόνος, ἡ μεγάλη δαταυχία, ὑπὲρ ἧς ἡ ἀνθρώπινος ἀρωγὴ μεγάλη ἐπίσης ὀφείλει νὰ σπεύσῃ. Αἱ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰδήσεις οὐδὲν ἄλλο ἀφορῶσιν ἢ τὴν Casamicciola.

Ἐν ταῖς κοιναῖς συνδιαλέξεσιν, πανταχοῦ ὅπου ἄνθρωποι σκέπτονται, ἀναστρέφονται μετ' ἄλλων, συνομιλοῦσι. τὸ θέμα εἶναι ἐν τῷ ἐνδιαφέρον τὸ αὐτὸ, ἡ ἀπασχόλησις μία: Καζαμιτσιόλα. Τί νὰ σᾶς γράψω; τί νὰ σᾶς ἀναγγείλω; Ἀδύνατον ν' ἀποσπασθῇ τις τῆς κοινῆς αὐτῆς ἀλύσου, ἥτις δεσμεύει τοὺς πάντας καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ ἄλλου.

Αἱ μέχρι τοῦδε χρηματικαὶ συνεισφοραὶ ὑπολογίζονται εἰς ἑκατομμύρια, καὶ εἰμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν προχθὲς ἡ Ρώμη πρώτη ἔδωκε τὸ παράδειγμα—τὸ ὅποιον θ' ἀσπασθῶσιν ὅλαι αἱ πόλεις τῆς Ἰταλίας—τῆς κοινῆς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς συνεισφορᾶς παντὸς ἀντικειμένου δυναμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ.

Φορητὰ ἀμάξια συνοδευόμενα ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς διήλθον πᾶσας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως συλλέγοντα τὰ ἀπὸ τῶν οἰκίων ριπτόμενα πράγματα: ἱμάτια, καλύμματα, τιμαλφῇ, χρήματα, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν τινὰ, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δοθῇ, νὰ χρησιμεύσῃ, νὰ ὠφελήσῃ καὶ τὸ θέαμα ἦτο κατανυκτικόν βροχὴ αὐτόχρημα ἐκ τῶν τοιούτων ἀντικειμένων κατέκλυζε τὰ συνεχῶς ἀνανεούμενα ἀμάξια: ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν.

Οἱ ἐργάται πλείστων ἐργατικῶν σωματείων, βιομηχανικῶν καταστημάτων καὶ ἐργαστηρίων, ἀντὶ χρηματικοῦ ἐράνου ἀποφασίζουσι νὰ ἐργασθῶσι μίαν ἢ δύο ἡμέρας περισσότερον, ἐκτάκτως, ἀγίνοντες τὸ ἡμερομίσθιον ὑπὲρ τῆς Ἰσκίας: δὲν ὑπάρχει θέατρον μὴ δῶσαν ἡ μέλλον νὰ δώσῃ εὐεργετικὴν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ παράστασιν: οἱ καλλιτέχναι πάντες συνερχόμενοι κατὰ τὰ διάφορα μέρη κατὰ διοργανίζουσι, κατὰ κάμνουσι, κατὰ κατορθοῦσι. Καὶ ἐπὶ τέλους εἶναι ἀδύνατον, ἔστω καὶ καθ' ὁμάδας, νὰ ἐπιδειξῇ τις μίαν ὁλόκληρὴν κοινωνίαν ἐκ τῶν ἐνότων ἐλεῶσαν τὴν δυστυχίαν, ἀδύνατον ν' ἀπαριθμήσῃ, ἔστω καὶ κατ' ἀθροίσματα τοὺς πολυεῖδεις ἐράνους, ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ, ἔστω καὶ ἐν διαγράμμασι γενικοῖς, τὸ μέγα αὐτὸ θέαμα ἐνός λαοῦ ποιομένου τὴν ἐλεημοσύνην.

Κατὰ πρῆπει νὰ ἐγείνεν ἤδη καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας: εἶμαι βέβαιος. Ὑπάρχει μία χώρα ἐν Εὐρώπῃ ἐνθα ἡ δύναμις ἡ καλουμένη κυβέρνησις ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς κυβερνωμένους τῆς νὰ κοινωνήσωσιν ἐν τῇ γενικῇ ταύτῃ ἐκδηλώσει τοῦ ἀνθρωπινωτέρου τούτου τῶν αἰσθημάτων: εἶπεν εἰς αὐτοὺς: «Ὁχι! δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ δώσητε τὸν ὁβολὸν σας ὑπὲρ ἡτῶν ἐν Ἰταλίᾳ παθόντων» δὲν σᾶς ἐπιτρέπω τὴν ἐλεημοσύνην, δὲν σᾶς ἐπιτρέπω τὴν συγκίνησιν!» «Ὁ! μὰ τὸν θάνατον αἰσχροτέρους τυράννους καὶ ἀθλιωτέραν δουλείαν δὲν εἶδεν ἄλλοτε καὶ οὐδαμοῦ ὁ κόσμος! καὶ μόνον ἐκεῖ, εἰς

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 535)

Ἡ βαρόνη διηύθυνεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα περιφρονήσεως καὶ ἀπότησε διὰ φωνῆς αὐστηράς.

— Σᾶς συμβουλεύω, κύριε, μὴ πλησιάζετε πολὺ τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ βαρόνος ἔδωκε τὰ χεῖλη.

— «Ὁ! τὴν δικαιοσύνην, εἶπε γελῶν σαρκῶνιον, δὲν τὴν φοβοῦμαι. Σεῖς μόνον δύνασθε νὰ μ' ἐμπλεξήτε εἰς αὐτήν.

— Ἰσως, κύριε, ἴσως!

— Ἀλλ' εἰσθε ἀγαθὴ μήτηρ, λατρεύετε τὰ τέκνα σας, θὰ τηρήσῃτε σιωπὴν.

Ὁ δυστυχὴς, διελογίσθη ἡ βαρόνη, δὲν ὑποπτεύει ὅτι ἄλλη φωνή, ἐκτὸς τῆς ἐμῆς, δύναται ν' ἀκουσθῇ τρομερώτερα, παταγωδεστέρα.

— Καὶ ἔχετε ἀπόφασιν τῶνόντι ν' ἀναχωρήσῃτε, κυρία βαρόνη; ὑπέλαβεν ὁ δεσιμαῖς.

— Ἀναποφείκτως.

— Καὶ ποῦ θὰ μεταβῆτε;

— Ἀγνοῶ: ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἤξευρον, δὲν θὰ σᾶς τὸ ἐλεγον.

— Τί θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ἡ ἀπομάκρυνσις;

— Προστατεύω τὴν θυγατέρα μου!

— Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν θέλετε ἐπιμόνως τὴν πάλιν;

— Ἀναμένω αὐτὴν ὅπως θὰ τὴν παρουσιάσῃτε.

— Καλῶς, τίποτε δὲν ἔχω πλέον νὰ εἶπω, πράξατε ὅπως ἐννοεῖτε. Καὶ ἐγερθεῖς ὑπέλαβε.

— Μέλλω σήμερον νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου: θὰ κάμω ἐκδρομὴν τινὰ ἐν τοῖς περίξ καὶ θὰ ἐπανέλθω τὴν ἐσπέραν. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, κυρία βαρόνη, προσέθεσεν εἰρωνικῶς, θὰ δυνηθῇτε νὰ ἐτοιμάσῃτε τὰ κιβώτιά σας.

Ἀπῆλθεν.

Ἡ βαρόνη ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σύννοος.

— Παρασκευάζει νέαν μηχανορροφίαν, ἐπιθύρειεν.

Ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀναχωρήσω.

Ἡ ἡμέρα διήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου. Φοβουμένη διὰ τε τὴν θυγατέρα της καὶ δι' ἑαυτὴν τὰς συγκινήσεις ἡ βαρόνη ἀπέφυγε νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς τὴν προτεταμένην συνωμίλῃσε μετὰ τῆς Ἑρριέττης. Οὐδεὶς ὥσαύτως λόγος ἐγένετο οὔτε περὶ τοῦ βαρόνου οὔτε περὶ τοῦ Πέδρο Κάστορα. Ἀμφότερα ἦσαν περίλυποι, καὶ παρατηροῦσαι

τὴν χώραν, ἐκείνην ἦτο δυνατόν νά συμβῇ τι τερατῶδες τοιοῦτον, μόνον ἐκεῖ ἐνθα τύραννοι εἶναι οἱ Ρῶσοι καὶ δοῦλοι δυστυχέστατοι οἱ Πολωνοί! Ἐν Βαρσοβίᾳ ὁ διοικητὴς στρατηγὸς Γούρκος ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἰσικίας ἐράνους!

Α. Γ. Η.

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

(ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σοφία, 25 Ἰουλίου.

Πῶς σχηματίζεται ἡ Βουλγαρία; Ἰδοὺ ζήτημα, ὅπερ ἀναντιρρήτως πολὺ θὰ κέκτῃται ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ χαρίεντος «Μὴ Χάνεσαι». Εὐαρέστως σπεύδω εἰς διαφώτισίν των.

Ρῶσοι ἔδρυσαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Ρῶσι ζητοῦν νά τὴν διαμορφώσουν ἀποβλέποντες εἰς τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῆς πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ, ὅστις, — μεθ' ὅλας τὰς διπλωματικὰς διαψεύσεις — τὰ γεγονότα διαπιστοῦν ὅτι εἶνε ἡ πατροπαράδοτος τῶν Ρώσων πολιτευομένων πολιτικὴ. Ζητοῦσι νά διαμορφώσουν πολεμικὸν λαόν, ὅστις νά χρησιμεύσῃ ὡς πρωτοπορεία διὰ τὴν κατὰκτησιν τοῦ οὐδαίμου τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ὅταν σχεδιάζονται σιδηρόδρομοι, ὅταν ἐκγυμνάζεται ὁ στρατός, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουν ἢ εἰς τὸν τελικὸν ἐκείνον σκοπὸν των.

Ὁ Βουλγαρικὸς στρατός καταρτίζεται καθ' ἐκάστην καλλιτέρον. Ἀποτελούμενος ἐξ εἴκοσι καὶ ἑννέα χιλιάδων ἀνδρῶν εὐρίσκεται εἰς δεξιὰς χεῖρας, βαθυμηδὸν καθιστώσας αὐτὸν ἕνα τῶν πρώτων τῆς Εὐρώπης. Ὅταν λέγω ἐκ τῶν πρώτων, οὐδεμίαν ἐκφράζομαι ὑπερβολήν, — διότι ἀναγράφω ἀπλῶς τὴν ἐκτίμησιν ξένων ἀξιωματικῶν, παρευρεθέντων εἰς τὰ ἐκάστοτε γιγνόμενα ἐτήσια μεγάλα γυμνάσια. Ἐφέτος τὰ γυμνάσια

ταῦτα θέλουσι λάβει χώραν εἰς τὰ περίξ τῆς Σοφίας, ἐν ἣ βαθμιαίως συγκεντροῦται ὁ στρατός. Καθ' ἐκάστην προσέρχονται δροῦζῖναι — ὅπως καλοῦνται τὰ τάγματα ἐδῶ. Πέριξ τῆς Σοφίας ὑπάρχει εὐρεῖα πεδιάς παρέχουσα ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χώρον διὰ τὰ περιπλοκώτερα τῶν γυμνασίων. Τὰ γυμνάσια ταῦτα θέλουσι παραταθῇ καθ' ὅλον τὸν Αὐγούστον καὶ θέλει μετὰτχει αὐτῶν καὶ αὐτὴ ἡ ἐθνοφυλακή.

Ἐν μόνον ἔχουσιν εἰπεῖν κατὰ τοῦ στρατοῦ οἱ Βούλγαροι, — ἀλλὰ τοῦτο τὸ παράπονον εἶνε γενικόν. Τὰ τέκνα των δὲν προάγονται ὡς θὰ ἐπεθύμουν. Οἱ βέλτεροι Βούλγαροι ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ ἀποστέλλονται εἰς τὸν Καύκασον, λόγῳ μὲν ὅπως κάλλιον ἐξασκηθῶσιν, ἔργῳ δὲ ὅπως ἐπιτρέπηται οὕτως εἰς τοὺς Ρώσους ἀξιωματικούς νά κατέχωσι πάντοτε τὰς ὑπερτέρας ἐν τῷ στρατῷ θέσεις. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μεγαλύνεται καὶ στερεοῦται ἡ ἐπιρροή τῆς Ρωσίας ἐπὶ τῶν δυνάμεων, ἃς διατίθῃσιν ἡ μικρὰ Βουλγαρία. Ἀλλ' οὗτ' ἐδῶ σταματᾷ ἡ ἐπιρροή αὕτη. Παρατείνεται μέχρι τῆς ἐν τῇ ρωσικῇ γλῶσσῃ διδασκαλίας πάντων τῶν μαθημάτων τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς. Ἐν Βουλγαρίᾳ οἱ Βούλγαροι μορφοῦνται εἰς Ρώσους.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἐξασκεῖται καὶ δι' ἄλλων μέσων, διότι παντοιοτρόπως ἐπιδιώκεται νά καταστῶσιν οἱ Ρῶσοι ἀναπόφευκτοι εἰς τὴν μικρὰν ταύτην ἡγεμονίαν. Ὅπως κατορθωθῇ τὸ τοιοῦτον πρέπει νά ἐλλείψωσιν αἱ ἐγγύριοι ἱκανότητες. Πρέπει βαθμηδὸν νά διαγραφῶσι τῆς πιθανότητος τοῦ ἐπανελθεῖν εἰς τὰ πράγματα πάντες οἱ Βούλγαροι πολιτευόμενοι οἱ ἐπιδεικνύοντες οἰαδήποτε προσόντα. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ρωσικῆς διοικήσεως αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τῆς. Βαθμιαίως ἀπεμάκρυνε τοὺς πάντας, δὲν βλέπει τις ἐπανερχομένους πρῶτον ὑπουργοὺς ἐν τινι μέτρῳ καλῶς ἐκπληρώσαντας τὸ καθήκον των, ἀλλὰ διηνεκῶς νέα πρόσωπα, καὶ τοὺς Ρώσους μόνους διαμένοντας σταθερῶς ἐπὶ κεφαλῇς τῶν πραγμάτων. Πόσοι καὶ ποῖοι δὲν πληροῦσι τὸν μακρὸν τοῦ-

ἀλλήλας κρύφα περισυνελλέγοντο, ἐκάστης διαφυλαττούσης τὰς ἰδίας σκέψεις· δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ εὐκοινώνητον, οὐδὲ ἡ διάχυσις δύο καρδιῶν παλλουσῶν. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἡ οἰκειότης αὐτῶν, ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη των εἶχον διὰ πάντοτε ἐκλείψει.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ βαρόνος δὲν ἐφάνη κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος· ἐπανῆλθε βραδύτερον τὴν νύκτα· ἐν τούτοις ἐγερθεὶς ἑνωρὶς ἀνεχώρησεν, ἵνα ἀκολουθήσῃ ἄλλην διεύθυνσιν ἐν χώρᾳ, ἣν δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη καὶ τὴν ὁποῖαν εὕρισκεν μαγευτικὴν, ὥς εἶχεν εἶπει εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς βαρόνης, ἥτις δὲν ἔλειψε νά ἀνακοινώσῃ τοὺς λόγους τῆς εἰς τὴν κυρίαν τῆς.

Αἱ ἀπουσίαι αὗται τοῦ συζύγου τῆς δὲν ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν φυσικαί. Ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἦν σύννους καὶ ἀνῆσυχος. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν διηρώτα ἑαυτήν.

— Τί μελετᾷ;

Ἐν τούτοις καὶ χωρὶς ἀκόμη νά ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ σχεδίου αὐτῆς εἰς τὴν Ἐρριέττην, προπαρασκευάζεται, ἵνα δυνῇ ν' ἀναχωρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Μὴ δυνάμενη νά γνωρίζῃ ἐὰν ἡ ἀπουσία αὐτῆς θὰ διήρκει πολὺ ἐδιδεν ὁδηγίας καὶ διαταγὰς ἀναλόγους. Οὕτω εἶχε δὲ προειδοποιήσει τοὺς ἐκμισθωτὰς αὐτῆς καὶ τὸν γενικὸν ἐπιστάτην τῆς ὅτι ἀνέμενεν αὐτοὺς τὴν ἐπιούσαν μετὰ μεσημβρίαν τὴν τρίτην ἕως τὴν τετάρτην ὥραν.

Ὁ γενικὸς ἐπιστάτης ἦλθε πρῶτος. Ὅτε δὲ ἀνηγγέλθη,

ἡ Ἐρριέττη, ἥτις εὕρισκετο πλησίον τῆς μητρὸς τῆς, ἡγέρθη ἀμέσως, ὅπως ἀποσυρθῇ.

— Εἶναι πολὺ ζέστη καὶ ἥλιος, τῇ εἶπεν ἡ βαρόνη, δὲν σὲ συμβουλεύω νά καταβῇς εἰς τὸν κήπον· ἀνάβα μᾶλλον εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ὅπου θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μετὰ μίαν ὥραν· ἔχω τι νά σοὶ εἶπω.

Ἡ Ἐρριέττη ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος, καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐμελλε νά ἐνασχοληθῇ ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐσκέφθη ὅτι εἶχε τὸν καιρὸν νά κάμῃ περίπατον ἐν τῷ λειμῶνι καὶ νά ἐπανέλθῃ πρὶν ἢ ἡ βαρόνη ἀπολύσῃ τοὺς ἐπισκεφθέντας αὐτήν. Ἐπιθέσασα πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κατήλθε καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν λειμῶνα. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ζυγίαν, ὅπου ὁ Λυκογιάννης δις εἶχε ἐμφανισθῇ, καὶ ἥτις, καὶ τοι σχεδὸν δὲν ἐφοιτᾶτο πλέον, ἦν καλῶς διατετηρημένη. Ἡ Ἐρριέττη ἀναπολήσασα τὰς ἀρχαίας ἀναμνήσεις τῆς ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὁδυνῶς διατεθειμένην καὶ ἤθελε νά κλαύσῃ, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἀποτόμως ἀφοῦ ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμόν, καὶ διηυθύνθη εἰς δεινροστομίαν σκιώδη.

Ἀμέσως ὁ βαρόνος εὐρέθη ἡπέναντι αὐτῆς. Προδήλως κεκρυμμένος εἰς μέρος τι παρεφύλαττεν αὐτὴν ἀπὸ πρῶτας.